

תפ"ח 6110/06/13 - מדינת ישראל נגד מיכאל סורוקין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 6110-06-13 מדינת ישראל נ' סורוקין(עציר)

בפני: כבוד השופטת ח. סלוטקי - אב"ד
כבוד השופט מ. לוי
כבוד השופט א. חזק
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מירב עמר

המאשימה

נגד

מיכאל סורוקין (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד סוזי שלו

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע **עבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). בהסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה ביחס לעונש.

עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, הן כדלהלן:

על פי עובדות כתב האישום המתוקן במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררה א' כ', ילידת 1938 (להלן: "**המנוחה**"), ברחוב שמואל רודנסקי 2 בשכונת נחל עשן בעיר באר שבע (להלן: "**הבית**"). הנאשם התגורר ברחוב הסמוך לבית. הנאשם והמנוחה נפגשו לעיתים בחנות המכולת "משינקה" שבמרכז המסחרי בשכונת נחל עשן (להלן: "**החנות**"). הנאשם נהג לסייע למנוחה בנשיאת המצרכים שרכשה מהחנות לביתה.

בתאריך 9.4.13 בסמוך לשעה 10:00, לאחר ששתה משקאות משכרים בכמות גדולה, פסע הנאשם ברחוב שמואל רודנסקי. כשחלף הנאשם מול ביתה של המנוחה, הבחין הנאשם במנוחה כשהיא בחצר הבית. הנאשם אשר חש בצמא, ניגש לבית, פנה למנוחה וביקש ממנה לשתות מים, והמנוחה פתחה את השער והזמינה אותו להיכנס לביתה. הנאשם נכנס לבית, והתיישב בכיסא הסמוך לשולחן במטבח (להלן: "**השולחן**"). המנוחה מזגה לנאשם מים והנאשם לגם מהמים והחל לשוחח עם המנוחה. במהלך השיחה, העיר הנאשם למנוחה על כך שהיא מקללת בחנות ליד ילדים, וביקש ממנה לנהוג בנימוס בחנות, והמנוחה השיבה כי אין זה עניינו וקיללה את הנאשם. הנאשם בתגובה אמר למנוחה: "הנה שוב את מקללת" והמנוחה אמרה לנאשם: "אם אתה מתנהג ככה, אני אגיד היום לאשתך שאתה נטפל אלי ורוצה לאנוס אותי". הנאשם אמר למנוחה: "מה את משוגעת, מה אני מטריד אותך?" והמנוחה השיבה כי בכל זאת תאמר לאשת הנאשם כי הוא מטריד אותה, והסתובבה כשגבה לנאשם. מיד לאחר מכן, קם הנאשם מהכיסא, אחז בידי

בחוזקה בכתפיה ובצווארה של המנוחה והפילה ארצה. שעה שהמנוחה הייתה מוטלת על גבה, נטל הנאשם יריעת בד אשר הייתה מונחת על השולחן, כיסה באמצעותה את פניה של המנוחה, לחץ בידיו בחוזקה על פיה ואפה של המנוחה וחסם את דרכי נשימתה למשך כדקה, והמנוחה חרחרה והזיזה את ידה. מיד לאחר מכן, נטל הנאשם סכין שהייתה מונחת על השולחן (להלן: "הסכין") רכן שוב לעבר המנוחה בעודה מוטלת על הרצפה שיסף באמצעות הסכין את צווארה של המנוחה, ודקר את המנוחה בצווארה באמצעות הסכין מספר פעמים.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם מותה של המנוחה מפצעי החתך/דקירה, שיפורטו להלן, אשר גרמו להלם תת נפחי ולאיבוד דם נרחב, אשר בשילוב עם תשניק שנגרם מחסימת דרכי הנשימה והדימומים בקרקפת, גרמו למותה של המנוחה: פצע דקירה בצוואר מימין בעומק של כ- 8 ס"מ ; פצע דקירה-חתך בצוואר מימין באורך של כ- 7 ס"מ ובעומק של כ- 7 ס"מ ; פצע דקירה-חתך בקדמת הצוואר משמאל באורך של כ- 3 ס"מ ; פצע דקירה בקדמת הצוואר משמאל באורך של כ- 2.5 ס"מ ; וכן פצע דקירה נוסף בסמוך באורך של כ- 1 ס"מ ועומק של כ- 7.5 ס"מ.

כמו כן, גרם הנאשם למנוחה את החבלות הבאות: דימומים תת עוריים ותוך עוריים ; פצעי שפשוף בפנים עם דימומים נקודתיים בריריות ; פצעי קרע בשפתיים ; פצע קרע במצח ודימומים בקרקפת עם דימום תחת הקרום העכבישי של המוח ; וכן דימומים תת ותוך עוריים בגפיים העליונים.

הנאשם במעשיו המתוארים גרם למותה של המנוחה, כשהוא נוהג בשוויון נפש לגבי האפשרות של גרימת מותה. כפי שצוין לעיל, במסגרת הסדר הטיעון לא הגיעו הצדדים להסכמה לעניין העונש.

ראיות לעונש

בעת הצגת הראיות לעונש, העידה המאשימה את הגב' אלכסנדרה מגריל-בתה של המנוחה.

בדבריה ציינה גב' מגריל, כי לפני 25 שנים עלתה ארצה יחד עם אחותה אביה ואמה. אחותה נהרגה בתאונת דרכים לפני כעשר שנים ואביה נפטר בשנת 1998 ממחלת הסרטן והיא נותרה עם אמה לבדה.

עוד בעדותה סיפרה כי בנוסף לכך שאמה שכלה את בתה הגדולה היא עברה שני ניתוחים להוצאת גידולים סרטניים ועברה שבץ מוחי.

עוד ציינה בתה של המנוחה כי לאחר המקרה שבו מצאה את אמה ללא רוח חיים ובהמשך אף נחשדה בביצוע המעשה, היא אינה מאמינה שתוכל לחזור לחיים מלאים ורגילים.

מטעם ההגנה העידה הגב' אירנה סורוקין - אשתו של הנאשם. לדבריה, היא נשואה 38 שנים לנאשם והיא תומכת בו ואוהבת אותו ובטוחה שהוא לא עשה את המעשה המיוחס לו. לדבריה, כאשר הנאשם לא היה שותה אלכוהול ולא היה במצב של שכרות, הוא היה בן אדם טוב ותפקד מצוין כבעל, כאבא וכסבא לנכדיו.

טיעוני המאשימה לעונש

בטיעוניה לעונש ציינה ב"כ המאשימה כי משפטו של הנאשם התנהל עד תום שלב הראיות ולאחר שמיעת עדות הנאשם, הגיעו הצדדים להסדר הטיעון, במסגרתו הומרה עבירת הרצח לעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה במקרה דנן מצוי ברף הגבוה ביותר של עבירת ההריגה, היות והעבירה משיקה לעבירת הרצח.

המאשימה ביקשה להשית על הנאשם, עונש מאסר בפועל, ארוך וממושך, ברף המקסימאלי לעבירת ההריגה, דהיינו 20 שנות מאסר או למצער עונש קרוב לעונש המקסימאלי; עונש מאסר על תנאי ופיצויים באופן מקסימאלי למשפחת

המנוחה.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה הראוי בגין העבירה בה הורשע הנאשם, הנו מאסר הנע בין 16-20 שנות מאסר בפועל. מתחם זה לטענתה, משקף את אינטרס הגמול, את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, את מידת אשמתו של הנאשם, את מדיניות הענישה הנהוגה והראויה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

לדברי ב"כ המאשימה, הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם הינם ערך קדושת החיים ושלמות גופו ונפשו של האדם. לטענתה, המנוחה הייתה אישה מבוגרת אשר לא עשתה רע לאיש וניהלה את חייה. כמו כן, טענה המאשימה לפגיעה בבני משפחת המנוחה, וצינה כי הם אינם יכולים להשלים עם העובדה שאימם סיימה את חייה בצורה כה אכזרית, ובנוסף לכך הם מצאו את עצמם כחשודים בביצוע העבירה.

לטענת ב"כ המאשימה, מבחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הריגת אדם הינה מהחמורים והקשים שבמעשים, הן מבחינה מוסרית-חברתית והן מבחינת החוק. כמו כן צינה בהקשר זה, כי מידת הפגיעה בערך קדושת החיים היא מקסימאלית, הן בתוצאה של המתת המנוחה והן בנסיבות שבהן בוצעה.

לטענת ב"כ המאשימה, המקרה נשוא דיונו מחייב ענישה מחמירה. לדבריה, תגובת הנאשם לדבריה של המנוחה כי תגיד לאשתו שהוא הטריד אותה וניסה לאנוס אותה, אינה רק חסרת פרופורציה ואכזרית אלא מנותקת מהמציאות. עוד נטען כי הרוע והאכזריות שבהן בוצעה ההריגה, ניכרים בחיתוך צווארה של המנוחה, לאחר שהנאשם כבר חנק את המנוחה והטיח את ראשה ברצפה, זאת ללא שהמנוחה הגיבה לדחיפה.

המאשימה הוסיפה וטענה כי כל נסיבות ביצוע העבירה הן נסיבות לחומרא, המחייבות קביעת מתחם ענישה מקסימאלי. עוד נטען, כי אמנם לא היה תכנון שקדם בהרבה לביצוע העבירה, אך הנאשם לא הסתפק בדחיפת המנוחה, הנאשם חנק אותה ולאחר מכן שיסף את גרונה באמצעות סכין. לטענת המאשימה, כל השלבים הללו בביצוע מעשה ההמתה, אינם פחות גרועים ואכזריים ממעשה הכנה ותכנון מראש.

עוד נטען, כי הנאשם היה האחראי הבלעדי לתקיפתה, חניקתה ודקירתה של המנוחה. ביחס לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עמדה המאשימה על הנזק שנגרם למשפחת המנוחה כתוצאה ממעשי הנאשם. המאשימה הוסיפה וטענה כי אין לקבל את טענת הנאשם לפיה יש לראות בדברי המנוחה לנאשם שתספר לאשתו כי הטריד אותה ורצה לאנוס אותה, כסוג של קנטור או איום, שהרי אין זה סביר שהנאשם הכה את המנוחה בתגובה לכך ובוודאי שלא המיתה בשל כך.

עוד נטען כי הנאשם היה מודע למעשיו ולחומרתם, תוך כדי האירוע עצמו, על אף ששתה משקאות משכרים טרם הארוע. השלבים במעשי הנאשם מעידים על רצף בחשיבתו, שכן הוא נמלט לאחר המעשה מהמקום ללא שהותיר אחריו סימנים. בהקשר זה הוסיפה וטענה המאשימה כי מקלטת השחזור ניכר כי הנאשם היה מודע למעשיו.

עוד טענה המאשימה, כי הנאשם יכול היה להסתלק מביתה של המנוחה בכל אחד מן השלבים המוקדמים של הארוע, אולם הוא לא עשה כן.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, טענה המאשימה כי הנאשם ניהל את משפטו כמעט עד סופו במשך כשנתיים, על כן אין לזקוף לזכותו את הודאתו במסגרת הסדר הטיעון. כמו כן, טענה המאשימה כי הנאשם לא הביע חרטה, לא ביקש סליחה ולא הביע כל אמפתיה כלפי בני משפחת הקורבן, שעברו סבל רב בנוסף לאובדן המנוחה, כאשר היו חשודים בביצוע המעשה.

המאשימה טענה כי אין כל משמעות לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי היות ועלה ארצה בגיל מבוגר.

עוד נטען כי שיקולים נוספים לענישת הנאשם לחומרא, הינם שיקולי הרתעה אישית והרתעת הרבים ונטען כי מדובר במעשה קר ואכזרי ללא כל תגובה והתנגדות מצד המנוחה חסרת הישע.

המאשימה ביקשה להפנות לפסקי הדין שלהלן:

ע"פ 3547/04 מון נ' **מדינת ישראל** (מיום 3.11.2004) שבו נדחה ערעורו של נאשם שנידון ל-16 שנות מאסר, בגין הרשעתו בעבירת הריגה על יסוד הודאתו, לאחר שדקר את המנוח מספר דקירות בבית החזה בבטן וחמישה פצעי חתך בראשו ובצווארו של המנוח. המאשימה טענה כי נסיבות פסק הדין הנ"ל, שונות בתכלית מהמקרה דנן, היות ובמקרה שלפנינו, המנוחה לא חשה סכנה מן הנאשם, עת היה נוכח בביתה, והנאשם עשה בה כרצונו אף על פי שהיה מודע לכך שהיא חלשה מאוד ובקושי יכולה ללכת;

ע"פ 1456/01 **חדד נ' מדינת ישראל** (מיום 22.10.2001) - נדחה ערעור על גזר דין בו הושתו על המערער 20 שנות מאסר בפועל בגין עבירת הריגה. המערער דקר את המנוח בבית החזה ובבטנו וגרם למותו ;

תפ"ח (ב"ש) 1150/06 **מדינת ישראל נ' אבו-טראש** (מיום 7.3.2011) - שבו הורשע הנאשם בעבירת הריגה, תחת עבירת הרצח בכוונה תחילה שיוחסה לו, ובית המשפט גזר עליו 18 שנות מאסר בפועל;

ת"פ (ב"ש) 8080/06 **מדינת ישראל נ' פרץ** (מיום 2.6.2011) - שבו הורשע הנאשם בעבירת הריגה בנסיבות שבהן נדחתה גרסתו כי נדקר ע"י המנוח טרם שדקר אותו בחזהו. ביהמ"ש גזר על הנאשם 18 שנות מאסר בפועל.

ע"פ 3216/01 **שכאר נ' מדינת ישראל** (מיום 18.02.2002) - שבו נדחה ערעור על חומרת עונשו של הנאשם שנידון ל-18 שנות מאסר בפועל, בגין הרשעתו בעבירת הריגה. בפסק הדין צוין כי לנסיבותיו האישיות של הנאשם שצוינו בידי בא כוחו משקל מועט.

ת"פ (חי') 6154-11-08 **מדינת ישראל נ' בנימינוב** (מיום 22.12.2009) - שבו הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירת הריגה והושתו עליו 16 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ע"פ 10416/07 **דולינסקי נ' מדינת ישראל** (מיום 7.12.2009) - שבו הורשע המערער בביהמ"ש המחוזי בעבירה של הריגה על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון והושת עליו עונש של 18 שנות מאסר בפועל. בפסק דינו של בית המשפט העליון, הפחית בית המשפט את עונש המאסר שנגזר על הנאשם, והשית עליו 13 שנות מאסר בפועל, זאת בהתחשב במצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה עקב שימוש בסמים.

תפ"ח (ב"ש) 7632-12-11 **מדינת ישראל נ' בייב** (מיום 10.12.2014) - שבו הנאשם הורשע בהריגה בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול ועל רקע פגיעתו המוחית שנתמכה בחוות דעת מקצועית, ונגזרו עליו 13 שנות מאסר בפועל. המאשימה ציינה כי נסיבות המקרה דנן חמורות יותר וכי לא הוכח כי לנאשם נזק מוחי;

תפ"ח (ב"ש) 33029-12-12 **מדינת ישראל נ' זוזוליה** (מיום 25.2.2014) - שבו הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירת הריגה והושתו עליו 14 שנות מאסר בפועל עונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. המאשימה ציינה כי במקרה זה הנאשם היה שיכור באופן שלא היה ניתן לאמוד את מידת שכרותו וכך גם המנוחה דבר שהיה יכול לגרום להאצת איבוד הדם עקב דקירתה על ידי הנאשם; ת"פ (מרכז) 83-10-09 **מדינת ישראל נ'** (מיום 28.7.2010) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת הריגה והושתו עליו 16 שנות מאסר ועוד שנה בגין כל אחת מעבירות החזקת סכין.

ביחס לרכיב הפיצויים, טענה המאשימה כי בשל מכלול הנסיבות, חומרת המעשה והנזק שנגרם, יש לפסוק פיצוי מקסימאלי לבני משפחת המנוחה. עוד ציינה כי אין מדובר ברכיב עונשי אלא ברכיב פיצוי שהנו תוצר של הכרה בנזק

הקשה שנגרם למשפחת הקורבן, זאת ללא רלוונטיות ליכולתו הכלכלית של הנאשם. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסק הדין ע"פ 329/13 לוי ורגס נ' מדינת ישראל (9.3.2014).

עוד ביקשה המאשימה להפנות לפסקי הדין כדלקמן: ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל (24.7.2006) - שבו דחה ביהמ"ש העליון ערעור על הפיצוי בסך 200,000 ₪, שנקבע בגזר הדין בו הורשע הנאשם בהריגה; תפ"ח 38292-01-11 מדינת ישראל נ' פינטו (4.3.2012) - שבו חייב בית המשפט את הנאשם בפיצוי בסך 258,000 ₪ לשבעת ילדי המנוחה, בקבעו כי העובדה שהנאשם חסר כל, לטענתו, אינה מעלה או מורידה לגבי גובה סכום הפיצוי; תפ"ח 1049/05 מדינת ישראל נ' ברקאי (9.10.2007) - שבו בית המשפט גזר על הנאשם עונש של מאסר עולם בגין ביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה וחייב את הנאשם בסכום פיצוי בסך 228,000 ₪ לכל אחת מבנות משפחת המנוח, דהיינו- אימו, אשתו ובתו של המנוח; ת"פ (י-ם) 102/10 מדינת ישראל נ' יצחק (30.4.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הריגה והושתו עליו 13 שנות מאסר בפועל, בנוסף, חייב בית המשפט את הנאשם בפיצוי בסכום 258,000 ₪ לאביו של המנוח.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם מצידה ציינה כי מדובר בנאשם שעבד מספר שנים כמפעיל במפעלים שעסקו בחומרים כימיים. בנוסף, ציינה הסנגורית כי בתקופה האחרונה שלפני האירוע הנאשם כמעט ולא עבד, בשל היותו אלכוהוליסט. עוד טענה כי מצבו הרפואי של הנאשם אינו טוב, והוא סובל מבעיות בכבד, בעיות בשמיעה ובעיות בקיבה, כתוצאה משתיית האלכוהול. בדבריה ציינה, כי הנאשם אושפז מספר פעמים במחלקות פנימיות בשל דלקות והקאות, וכי עקב גילו הוא סובל גם מבעיות ראומטיות, בברכיו וברגליו.

באשר למצבו הנפשי של הנאשם, ביקשה הסנגורית להפנות לעמדתה של ד"ר תמר כוסף מהמחלקה הפסיכיאטרית של בית חולים סורוקה, כפי שנמסרה בעדותה מיום 16.11.14. (עמוד 552 ואילך). לטענת הסנגורית מדובר בעדת תביעה שציינה בעדותה כי היא יצרה קשר עם בית חולים הפסיכיאטרי בבאר שבע, וקיבלה מידע על פיו הנאשם אושפז בשל בעיות אלכוהול במחלקה לתחלואה כפולה. לדברי הסנגורית, העדה דיברה על כך שהנאשם היה מצוי "בקריז של תחילת גמילה מאלכוהול", והיא דיברה על מצב של הפרעה מוחית שיכולה להיגרם על ידי הרבה גורמים, בין היתר גם מאלכוהול (עמוד 557 לפרוטוקול).

עוד טענה הסנגורית כי הנאשם הוא שבר כלי פיזי ונפשי. לדבריה, מדובר בנאשם שהיה כל ימיו איש עבודה, איש משפחה, וחרף השימוש הקשה והכרוני באלכוהול, הוא תפקד בבית ככל שיקל. לדברי הסנגורית, ראייה לכך היא העובדה שאשת הנאשם ובניו, עמדו לצדו, לאורך התנהלות המשפט.

עוד טענה הסנגורית כי עם כל הצער שבמקרה דנן, הנאשם הינו בעל אישיות נדיבה, ועל עובדה זו ניתן ללמוד מתוך כך שהנאשם היה מסייע למנוחה שהתקשתה בהליכה, בנשיאת המצרכים מהמכולת לביתה, ללא כל תמורה או ציפייה.

לדברי הסנגורית, הנאשם נעדר עבר פלילי ומעולם לא היה מעורב במעשי אלימות. לטענתה, בנסיבות המקרה דנן, מדובר בהתפרצות פתאומית של הנאשם עקב התגרות מצד המנוחה, וכי מדובר בהתפרצות בלתי מתוכננת בשל מצבו הרפואי של הנאשם.

עוד טענה הסנגורית, כי אין ספק שהנאשם לא יגיע יותר לסיטואציה, חריגה וחד פעמית, כפי שאירעה במקרה זה. גם מבחינת מידת ההרתעה טענה הסנגורית כי היא קטנה ומבוטלת יחסית, משום שלא מדובר בפשע מתוכנן, אלא מדובר בעניין שקרה כהרף עין, בו הנאשם קרס לגמרי ואיבד את עשתונותו, את שכלו הישר ואת שליטתו. הסנגורית ציינה כי דברי המנוחה לנאשם, בהם איימה שהיא תפנה לאשתו ותטען שהוא אנס אותה, או שהוא ניסה לאנוס אותה, וחזרה על

כך, הייתה ההתגרות שגרמה לאותה התפרצות אצל הנאשם.

כמו כן, טענה הסנגורית שאין לזקוף את עצם ניהול המשפט לחובתו של הנאשם, בשל כך שהודאתו באה רק בסוף ההליכים, וזאת היות ובעניינו לא מדובר בהליך קל ופשוט.

הסנגורית ביקשה להפנות לפסקי הדין כדלקמן: תפ"ח 7632-12-11 (ב"ש) **מדינת ישראל נ' בייב** (10.12.2014) - שבו נגזרו על הנאשם 13 שנות מאסר לאחר שהורשע בעבירת הריגה.

ת"פ 33978-08-14 **מדינת ישראל נ' לוגסי** (25.6.2015) - שבו בית המשפט אישר את הסדר טיעון שכלל טווח ענישה מוסכם בגין עבירת הריגה, והשית על הנאשם 10 שנות מאסר בפועל.

ע"פ 3042-13 **חיימוב נ' מדינת ישראל ואח'** (21.5.2015) - שבו הורשע המערער לפי הודאתו בהריגה, ונגזרו עליו בביהמ"ש המחוזי 15 שנות מאסר בפועל; מאסר על תנאי; ופיצוי למשפחת המנוח בסך 130,000 ₪. הערעור נסב סביב חומרת המאסר בפועל והפיצוי. בית המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע כי עונש המאסר בפועל יעמוד על 13 שנות מאסר ושיעור הפיצוי יופחת לסך של 80,000 ₪.

דין והכרעה

בעניינו מדובר בנאשם שנהג לסייע למנוחה בנשיאת מצרכים שרכשה מהחנות לביתה. ביום 9.4.13, לאחר ששתה משקאות משכרים בכמות גדולה, הבחין הנאשם במנוחה כשהיא בחצר ביתה, ניגש לביתה וביקש לשתות מים. המנוחה הזמינה את הנאשם לביתה ובמהלך השיחה בין השניים, לאחר שהעיר לה שהיא מקללת בחנות ילדים וביקש ממנה לנהוג בנימוס, אמרה לו המנוחה "אם אתה מתנהג ככה אני אגיד היום לאשתך שאתה נטפל אלי ורוצה לאנוס אותי". הנאשם אמר למנוחה "מה את משוגעת, מה אני מטריד אותך?" והמנוחה השיבה שבכל זאת תאמר לאשתו שהוא מטריד אותה. מיד לאחר מכן קם הנאשם מהכסא אחז בחוזקה בכתפיה ובצווארה של המנוחה, הפילה ארצה, ובשעה שהיתה מוטלת על גבה נטל יריעת בד וכיסה באמצעותה את פני המנוחה, לחץ בחוזקה על פיה ואפה של המנוחה וחסם את דרכי נשימתה למשך כדקה. המנוחה חרחרה ומיד לאחר מכן נטל הנאשם סכין, שיסף את צווארה של המנוחה ודקר אותה בצווארה מספר פעמים. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם מותה של המנוחה.

עפ"י עקרונות הבניית שיקול הדעת והענישה יש לקבוע את היחס ההולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו - ס' 40 ב' לחוק.

ביחס לקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בס' 40 ט' לחוק.

בפסק דינו של ביהמ"ש העליון ע"פ 3042/13 בעניין **חיימוב נ' מדינת ישראל** (21.5.15) קבע ביהמ"ש כי עקרון הענישה האינדיבידואלית מחייב אותנו לזכור כי בגזירת העונש עלינו לראות מול עינינו את המקרה על נסיבותיו הקונקרטיות ואת המערער על מאפייניו הייחודיים וכן נקבע כי "**בעבירת ההריגה קיים מנעד ענישה רחב ביותר בהתאם לנסיבות השונות של כל מקרה וכל מבצע עבירה**". (עמ' 5 לפסק הדין).

בסיכומיהם הציגו כאמור הצדדים מספר פסקי דין המתייחסים למדיניות הענישה הנהוגה כמפורט לעיל:

באשר לפסיקה שהוצגה בידי המאשימה - ניתן לציין כי בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 3547/04 בעניין **מון** אישר בית המשפט העליון את העונש שגזר בית המשפט המחוזי שעמד על 16 שנים. באותו מקרה הורשע הנאשם בהריגה לאחר שדקר באמצעות סכין שאחז בידו אדם אחר בחזהו, בבטנו, בראשו וצווארו, לאחר החלפת מספר

מהלומות ביניהם.

באשר לע"פ 1456/01 בעניין **חדאד**, אישר בית המשפט העליון את פסק דינו של בית המשפט המחוזי שגזר על הנאשם 20 שנות מאסר. באותו ארוע דובר במערער שהרג בדקירה אדם אחר, לאחר שאותו אדם זיהה כי נהג הרכב בו נסע המערער מתקשה לפנות לרחוב בשל מכונת שחנתה ואמר לנהג הרכב "דיר באלק תזהר על האוטו". המערער יצא מהאוטו ותוך שניות הוציא סכין ודקר המנוח בבטנו. בפסק דינו קבע ביהמ"ש העליון כי מעשהו של הנאשם כפי שתואר, עומד בדרגה החמורה ביותר המתקרבת לרצח ורק כפסע היה בין המערער להרשעתו ברצח. גם בע"פ 3216/01 בעניין **שכאר** דחה ביהמ"ש העליון ערעור שהגיש המערער על גזר דינו של ביהמ"ש המחוזי שגזר עליו 18 שנות מאסר וגם בתיק זה קבע ביהמ"ש כי בעיקרו של דבר דובר במעשה שהרקע שלו נשאר עלום וניתן לומר שנסבותיו מעמידות אותו כמעט בדרגה של רצח.

בפסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע בת"פ (ב"ש) 8080/09 בעניין **פרץ** גזר ביהמ"ש 18 שנות מאסר על הנאשם שהיה בעל עבר פלילי ואף ריצה תקופת מאסר עובר לאירוע. עפ"י העובדות שצוינו בגזר הדין, ירד הנאשם מרכב בו נסע, פנה למנוח שעמד לתומו בפתח גן ציבורי והזמינו לבוא איתו הצידה, כשנכנסו השניים לגן שלף הנאשם סכין שהביא ודקר את המנוח. גם ארוע זה חמור מהארוע שתואר בעניינו. בגזר הדין שניתן בביהמ"ש המחוזי בבאר שבע בתפ"ח 1150/06 בעניין **אבוטראש** גזר ביהמ"ש המחוזי עונש של 18 שנות מאסר על הנאשם שלאחר שנדחף ע"י המנוח, שלף סכין ודקר את המנוח בחזהו. באותו תיק דובר בנאשם בעל הרשעה מאוחרת למעשים נשוא כתב האישום בגין עבירה של החזקת נשק וכן דובר בנאשם כבן 26, שלא קונטר בשום דרך ע"י המנוח בטרם ביצע העבירה. בפסק הדין בעניין תפ"ח (ב"ש) 33029-12-12 בעניין **זוזוליה** הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה לאחר שדקר את המנוחה בדקירות בריכה. בית במשפט אישר את העונש שהוסכם ע"י הצדדים ומותב זה גזר על הנאשם 14 שנות מאסר, לאחר שהצדדים נימקו הסדר הטיעון בין היתר בטענת השכרות של הנאשם שלא הופרכה.

בסיכומיה הציגה ב"כ המאשימה פסק דין נוסף שניתן בביהמ"ש העליון בע"פ 10416/07 בעניין **דולינסקי**. באותו פסק דין גזר ביהמ"ש המחוזי על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 18 שנות מאסר וביהמ"ש העליון הפחית את עונש המאסר לתקופה של 13 שנים. בפסק דינו ציין ביהמ"ש העליון כי הצדדים קיבלו עליהם את חוות הדעת שקבעה כי בעת ביצוע העבירה היה שריו הנאשם במצב פסיכוי פראנוידאלי. כן קבע ביהמ"ש כי בגזירת העונש בכל עבירה שהיא רשאי בית המשפט להידרש למצבו הנפשי של הנאשם, והשאלה מה המשקל שיש ליתן למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה לצורך הקלה בעונש היא שאלה כמותית. כל מקרה יש לבחון לגופו על פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל פי נסיבותיו האישיות של הנאשם. באותו פסק דין נקבע גם כי המערער החל לצרוך סמים מגיל 13-14 ואין להחיל עליו אותה אמת מידה שיש להחיל על בגיר שנכנס מרצון וממשיך מרצון לצרוך סמים. ביהמ"ש ציין גם כי מצבו הנפשי של המערער בעת ביצוע העבירה עקב השימוש בסמים מפחית במידת מה את אשמו המוסרי בשל התרופפות העכבות המאפשרות לכל בן אנוש להפעיל ביקורת עצמית על מעשיו. יצוין כי עניינו של הנאשם בפרשת דולינסקי שונה מעניינו, בכך שבעניינו לא הוצגה כל חוות דעת בעניין מצבו הנפשי של המערער. יחד עם זאת, הוכח בעניינו שהנאשם הינו "אלכוהוליסט" שאושפז בעבר בבית חולים פסיכיאטרי ובמחלקה פנימית בבית חולים רגיל בין היתר בגין בעיית שתיית אלכוהול.

באשר לפסקי הדין שהוצגו בידי ב"כ הנאשם - בפסק הדין בעניין ע"פ 3042/13 בעניין **חיימוב**, שהוצג ע"י ב"כ הנאשם, גזר ביהמ"ש המחוזי על המערער עונש של 15 שנות מאסר וביהמ"ש העליון הפחית את עונש המאסר והעמידו על 13 שנות מאסר וזאת בין היתר על רקע העובדה שהמנוח הטיח בקבוק בראשו של אחיו של המערער ובכך התגרה במערער. כן הציגה ב"כ הנאשם את פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע (מותב זה) בתפ"ח 7632-12-11 בעניין

בייב שם נדון הנאשם שהיה בעל עבר פלילי ל-13 שנות מאסר בין היתר לאחר שהמנוח התגרה התגרות ממשית בנאשם ובפני ביהמ"ש הוצגה חו"ד רפואית ממנה עלה כי הנאשם סובל מפגיעה מוחית. בפסק הדין בתפ (ב"ש) 33978-08-14 בעניין **לוגסי** הוצג בין הצדדים הסדר טיעון שלפיו טענה המאשימה לעונש מקסימלי של 11 שנות מאסר לנאשם שהורשע בהריגת אחיו הצעיר. באותו אירוע לאחר שהחלה קטטה בין הנאשם למנוח בחדרו של המנוח יצא המנוח את החדר, חזר עם סכין ובמהלך עימות עם המנוח לאחר שהמנוח היכה בראש הנאשם באמצעות מגהץ דקר הנאשם את המנוח מספר דקירות וגרם למותו. בגזר דינו גזר בית המשפט על הנאשם 10 שנות מאסר.

ולמקרה נשוא דיוננו - עבירת ההריגה היא בין העבירות החמורות בספר החוקים. מדובר בעבירה שבה מקופחים חייו של אדם ולא בכדי קבע המחוקק שהעונש המרבי לאותה עבירה יעמוד על 20 שנות מאסר. במקרה זה נפגעו ערכים חברתיים של קדושת החיים, שלמות גופה ונפשה של המנוחה וכן כבודה של המנוחה.

ביהמ"ש העליון ציין לא אחת את חשיבות ערך קדושת החיים ותורמתם המתחייבת של בתי המשפט למלחמה בנגע האלימות הקשה באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה. [ראה למשל ע"פ 3892/02 **אופצ'נר נ' מדינת ישראל** (14.1.2010)].

במקרה דנן הנאשם גרם בפרץ של אלימות למות המנוחה כשהוא מודע למעשיו ולתוצאותיהם.

מדובר בנאשם שביצע את העבירה לבדו והוא היה האחראי הבלעדי לתקיפתה, חניקתה ודקירתה של המנוחה. הנזק שהיה צפוי להיגרם ממעשיו של הנאשם הוא אחד - מותה של קורבן העבירה. כתוצאה מביצוע העבירה, נגדעו חייה של המנוחה, בתה איבדה את אמה ונותרה עפ"י דבריה בתחושת בדידות לאחר שאיבדה את אביה ואת אחותה מספר שנים לפני כן. בנוסף ספגו הבת אלכסנדרה ובעלה מהלומה, עת מצאו עצמם כחשודים ברצח המנוחה.

זאת ועוד. מדובר בנאשם שלאחר שהפיל המנוחה ארצה, כיסה ביריעת בד את פניה, לחץ בחזקה על פיה ואפה וחסם את דרכי נשימתה ובהמשך נטל סכין ושיסף באמצעות הסכין את צווארה של המנוחה והוסיף ודקר המנוחה בצווארה מסר פעמים. מדובר באירוע של נאשם שנהג באכזריות בקורבנו בעת ביצוע מעשה ההריגה.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהסיבות שגרמו לנאשם לבצע את העבירה או למידת השליטה של הנאשם על מעשיו, בין היתר לאחר דבריה של המנוחה לנאשם.

מדובר בנאשם שהכיר את המנוחה על רקע העובדה שמעת לעת נהג לסייע לה בנשיאת מצרכים שרכשה מהחנות לביתה. עפ"י האמור בכתב האישום המתוקן, נכנס הנאשם לבית המנוחה על מנת לשנות מים, ובטרם פגע הנאשם במנוחה, אמרה המנוחה לנאשם בין היתר "**אם אתה מתנהג ככה אני אגיד היום לאשתך שאתה נטפל אלי ורוצה לאנוס אותי**" והיא אף חזרה על דבריה האמורים בהמשך. דבריה אלה של המנוחה יכלו להתפרש ע"י הנאשם במצבו באופן סובייקטיבי כדברי איום "קינטור" או פרובוקציה, ומיד לאחר דבריה של המנוחה, פגע הנאשם במנוחה, מתוך פרץ פתאומי, כאשר לתקיפת המנוחה לא קדם תכנון מוקדם מצידו של הנאשם.

זאת ועוד, מבלי לפגוע בעובדה שהנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין, הרי שאין מחלוקת בין הצדדים, כפי שפורט אף בכתב האישום המתוקן, כי מדובר בנאשם שביצע את העבירה לאחר ששתה מרצונו משקאות משכרים בכמות גדולה ואין חולק שדובר ב"אלכוהוליסט" שאושפז בעבר בבית חולים פסיכיאטרי בגין בעיית שתיה מופרזת של אלכוהול, על אף ששתיית האלכוהול לבדה עובר לאירוע אינה מהווה נסיבה מקלה (לעניין זה ראה פסק הדין בעניין ע"פ 1620/10 **מצגורה נ' מדינת ישראל** - 3.12.13).

בנסיבות דלעיל לאור מדיניות הענישה הנהוגה ולאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אנו קובעים כי

מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם הוא מאסר לתקופה שבין 12 שנות מאסר בפועל לבין 18 שנות מאסר בפועל.

אשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה - בענייננו מדובר בנאשם שאינו אדם צעיר וכיום הוא כבן 60. הנאשם חסר כל עבר פלילי. הנאשם מצוי בארץ כ-21 שנים, אך על אף זאת הוא אינו דובר השפה העברית, עובדה שתעיד על קושי ממשי בהסתגלות למציאות החיים. בנוסף, עפ"י דברי עדת התביעה ד"ר תמר כוסף מביה"ח סורוקה בבאר שבע, על פי בדיקתה, מדובר בנאשם שאושפז בעבר בבית חולים פסיכיאטרי במחלקה לתחלואה כפולה וכן אושפז מספר פעמים בביה"ח סורוקה, בשל שימוש מופרז באלכוהול, ובפועל מדובר באלכוהוליסט, שניתוקו מהאלכוהול בעקבות מעצרו בתיק זה, גרם במוחו תגובות חריפות (פרוט' חקירה מיום 16.11.14 עמ' 552 עד 556). יצוין כי על אף מצבו כפי שפורט לעיל יצא הנאשם לעבוד ועבד בעבודות ניקיון.

בנוסף מדובר בנאשם שכפי שהובא בפנינו, נהג מעת לעת לסייע בלא תמורה למנוחה שהיתה אישה מבוגרת בנשיאת מצרכים שרכשה מהחנות לביתה, והיכרותו עם המנוחה, על רקע זה, הביאה אותו בסופו של יום למפגש עם המנוחה בביתה, מפגש שבו גרם למותה.

יצוין כי הנאשם הורשע בעקבות הודאתו, אמנם מדובר בהודאה שניתנה לאחר שמיעת הראיות אך עדיין יש לתת משקל מסוים לעובדה שהנאשם בחר להודות ולקחת על עצמו את האחריות למעשה. עוד יצוין כי עפ"י דברי אשת הנאשם מדובר באדם שכאשר לא היה במצב שכרות הוא תפקד באופן "מצוין" כבעל, כאבא לילדיו וכסבא לנכדיו.

יחד עם זאת יצוין כי כאשר ניתנה לנאשם האפשרות לומר דברים בטרם מתן גזר הדין, בחר הנאשם שלא לומר דבר.

בכלל נסיבות העניין לאחר ששקלנו את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מצאנו לנכון לגזור על הנאשם עונש כולל של **13 שנות מאסר בפועל**, שמניין מיום מעצרו ביום 19.5.13.

בנוסף אנו מטילים על הנאשם שנתיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירה מסוג פשע.

שמענו את טענות הצדדים הנוגעות לגובה הפיצוי שישלם הנאשם, ובתוך כך שמענו גם את בקשת בתה וחתנה של המנוחה יפים ואלכסנדרה מגרין, שהפיצוי לא יועבר לטובתם אלא לטובת יחידת ימ"ר לכיש. איננו מקבלים הבקשה שלפיה הפיצוי ישולם לימ"ר לכיש. בכלל נסיבות העניין, ובין היתר לאור בקשת ביתה וחתנה של המנוחה שהכספים לא יועברו אליהם, אנו מחייבים את הנאשם בפיצויים לבתה של המנוחה הגב' אלכסנדרה מגרין בסך של **50,000 ₪**. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 15.2.16. פרטי בתה של המנוחה הגב' אלכסנדרה מגרין ימסרו למזכירות ע"י ב"כ המאשימה. מובן שהגב' מגרין תהא רשאית לעשות בפיצוי כרצונה ובין היתר תהא רשאית להעביר סכום הפיצוי לימ"ר לכיש אם תחפוץ בכך.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, א' שבט תשע"ו, 11 ינואר 2016, במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

מרדכי לוי, שופט

חני סלוטקי, שופטת
אב"ד